

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-1913/2025-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Vukelića, predsjednika vijeća, te Nevenke Baran, suca izvjestitelja i Davora Pustijanca, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom Sportski grad TPN d.o.o. u stečaju iz Splita, Zrinsko-Frankopanska 211, OIB 53703638008, odlučujući o žalbi stečajnih vjerovnika UNICREDIT BANK AUSTRIA AG iz Republike Austrije, Beč, OIB 88086096713, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Madirazza & partneri d.o.o. u Zagrebu, Masarykova 21 i ZAGREBAČKA BANKA d.d. iz Zagreba, Trg bana J. Jelačića 10, OIB 92963223473, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-138/2014-362 od 4. travnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 1. srpnja 2025.

r i j e š i o j e

Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-138/2014-362 od 4. travnja 2025. u točki I. izreke i rješava:

Ukida se odluka skupštine vjerovnika od 4. travnja 2025. koja glasi:

„Ovlašćuje se stečajni sudac da radi ostvarenja ciljeva stečajnog postupka i zaštite interesa stečajnih vjerovnika, prekine postupak provođenje 4. e-dražbe pred Finom, Identifikator nadmetanja: 48045 prema zaključku o prodaji od 29. travnja 2024., time da prekid traje do dovršetka postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske poslovni broj USOZ-124/2024.”

Obrazloženje

1. Pobijanom točkom I. izreke rješenja označenim u izreci ovog rješenja prvostupanjski je sud odbio odluku skupštine vjerovnika od 4. travnja 2025. sadržaja koji glasi: „Ovlašćuje se stečajni sudac da radi ostvarenja ciljeva stečajnog postupka i zaštite interesa stečajnih vjerovnika, prekine postupak provođenje 4. e-dražbe pred Finom, Identifikator nadmetanja: 48045 prema zaključku o prodaji od 29. travnja 2024., time da prekid traje do dovršetka postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske poslovni broj USOZ-124/2024”. Tako je prvostupanjski sud riješio jer je odredbom članka 247. Stečajnog zakona („Narodne novine broj: 71/15, 104/17,

36/22 i 27/24), a koji se u ovom predmetu primjenjuje sukladno članku 441. stavku 2. (tog) Stečajnog zakona, i zaključkom o prodaji od 29. travnja 2024. utvrđen način i uvjeti prodaje imovine stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku te vjerovnici na skupštini vjerovnika ne mogu donijeti odluku o obustavi provođenja 4. dražbe pred FINA-om prema članku 38.e (ranijeg) Stečajnog zakona („Narodne novine broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) budući da se 4. dražba provodi sukladno izričitim odredbama Stečajnog zakona prema kojima se na to dražbi nekretnina može prodati po bilo kojoj cijeni većoj od propisane početne cijene neovisno o utvrđenoj vrijednosti nekretnine, a sud je dužan postupati u okviru postojećih zakonskih odredbi te nitko pa ni sud nema saznanja koliko će iznositi najpovoljnija ponuda za predmetnu nekretninu stečajnog dužnika.

2. Protiv rješenja žalbu su podnijeli stečajni vjerovnici Unicredit Bank Austrija AG i Zagrebačka banka d.d. (koji su ujedno i razlučni vjerovnici); s obzirom na to da iz žalbe nije vidljivo koji dio odluke oni pobijaju žalbom, ovaj sud sukladno odredbi članka 365. stavka 1. Zakona o parničnom postupku u vezi članka 10. Stečajnog zakona smatra da oni ne pobijaju točku II. izreke tog rješenja kojim je zbog nedostatka pravnog interesa odbačen prijedlog stečajnog vjerovnika Republike Hrvatske za ukidanje odluke skupštine vjerovnika. Žalitelji prvenstveno ukazuju na to da (raniji) Stečajni zakon ne predviđa mogućnost da sud odbije odluku skupštine vjerovnika već odredba članka 38.f tog Zakona predviđa ako je odluka skupštine vjerovnika u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika, stečajni sudac takvu odluku može ukinuti. Međutim, stečajni sudac odluku skupštine vjerovnika nije ukinuo niti je naveo da bi takva odluka bila u protivnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika. Zbog navedenog, žalitelji smatraju da pobijano rješenje nije utemeljeno na zakonu zbog čega predlažu drugostupanjskom sudu da ukine pobijano rješenje. Nadalje, žalitelji su mišljenja da je u pobijanom rješenju na nepravilan način tumačena odredba članka 247. (sada važećeg) Stečajnog zakona, a zajedno s primjenjivim odredbama članka 38.e stavka 1. točke 3. (ranijeg) Stečajnog zakona i članka 229. stavka 4. (sada važećeg) Stečajnog zakona. Žalitelji navode te zakonske odredbe te ističu da odgovarajuća primjena pravila ovršnog postupka podrazumijeva i primjenu članka 97. stavka 6. Ovršnog zakona kojom je propisano da se stranke, založni vjerovnici i nositelji osobnih služnosti i stvarnih tereta koji prestaju prodajom nekretnine mogu sporazumjeti najkasnije do prodaje nekretnine na javnoj dražbi da se prodaja nekretnine obavi neposrednom pogodbom preko osobe ovlaštene za promet nekretnina, sudskog ovršitelja, javnog bilježnika ili na drugi način. Gledajući sve te odredbe kao cjelinu, proizlazi da skupština vjerovnika može u skladu s primjenjivim propisima odlučiti o drugačijem načinu i uvjetima prodaje imovine opterećene založnim pravom; pri tome, žalitelji navode dio odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-I-3465/2017 i dr. od 18. prosinca 2018. (koju su dostavili u prilogu žalbe). Međutim, stečajni sudac je pobijanim rješenjem (u točki 17. obrazloženja tog rješenja) ustvrdio da je odredbom članka 247. Stečajnog zakona utvrđen način i uvjeti prodaje opterećene razlučnim pravom i da se odlukom skupštine vjerovnika ne može odstupiti od istih. Međutim, i sam članak 247. Stečajnog zakona upućuje na primjenu Ovršnog zakona koji predviđa mogućnost drugačijeg načina i uz drugačije uvjete prodavati predmete prisilne prodaje. Žalitelji posebno ukazuju da odluka skupštine vjerovnika nije donesena temeljem članka 38.e stavka 1. točke 3. Stečajnog zakona

već temeljem točke 6. istog stavka jer je riječ o važnom pitanju za provedbu i okončanje stečajnog postupka, no sud je pogrešno odluku skupštine vjerovnika podveo pod odredbe članka 247. Stečajnog zakona zbog čega je pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Žalitelji ističu da je Zaključkom o prodaji određena skupna prodaja imovine stečajnog dužnika, a među kojom se nalaze i predmeti opterećeni razlučnim pravom, kao i oni neopterećeni, a što sud nije uzeo u obzir pri donošenju pobijanog rješenja. Žalitelji smatraju nespornim da skupština vjerovnika ima ovlast donijeti odluku o obustavi/prekidu postupka prodaje imovine neopterećene razlučnim pravom, a što bi u konkretnom slučaju za posljedicu imalo i prekid prodaje imovine opterećene razlučnim pravom, no to je samo posljedica koja ne može utjecati na nesporno pravo skupštine vjerovnika da odluči o obustavi prodaje imovine neopterećene razlučnim pravom. Prema njihovu mišljenju, odredba članka 107. stavka 1. točke 3. Stečajnog zakona je neprimjenjiva u konkretnom slučaju jer razlučni vjerovnici ne smatraju da su im povrijeđena prava i interesi odlukama skupštine vjerovnika te da stečajni vjerovnici i razlučni vjerovnici prisutni na skupštini vjerovnika imaju zajednički interes da se odstupi od odredbe članka 247. Stečajnog zakona jer smatraju da je na drugačiji način moguće bolje unovčiti imovinu stečajnog dužnika (opterećenu razlučnim pravom); pri tome, oni se pozivaju na odluku Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-363/13 od 8. siječnja 2020. Osim toga, žalitelji smatraju da je počinjena bitna povreda odredbe članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku jer obrazloženje odluke nema razloga o odlučnim činjenicama (je li predmet prodaje i imovina neopterećena razlučnim pravom te posljedica toga na ovlast skupštine vjerovnika). U nastavku žalbe žalitelji ukazuju na to da je sud donio pobijano rješenje iako smatra da je Grad Split zloupotrebom prava i ponovnim određivanjem previsoke komunalne naknade (nakon presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 27. ožujka 2024. poslovni broj Usoz-120/2022) odvratio potencijalne kupce od sudjelovanja u nadmetanju, a zbog čega je u konačnici (naknadnim) rješenjem od 10. travnja 2025. i poništio dražbu. Žalitelji predlažu drugostupanjskom sudu ukinuti pobijano rješenje i uputiti prvostupanjski sud da postupi po odluci skupštine vjerovnika, a pod uvjetom da skupština vjerovnika naknadno ne donese drugačiju odluku.

3. Žalba stečajnih vjerovnika je osnovana.

3.1. Ispitavši pobijanu točku I. izreke rješenja sukladno odredbi članka 365. stavaka 1. i 2. te članka 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19 i 80/22) u vezi s člankom 6. (ranijeg) Stečajnog zakona u granicama razloga određenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da pobijano rješenje nije pravilno i na zakonu osnovano.

4. Iz spisa proizlazi da je pravomoćnim rješenjem poslovni broj St-138/2014-283 od 1. veljače 2023. određena prodaja imovine stečajnog dužnika uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka (str. 1697.-1699. spisa). Nakon što je izvršena procjena zemljišta i zgrade stečajnog dužnika na kojoj je postoji razlučno

pravo te nakon što je izvršena procjena pokretnina dužnika, prvostupanjski je sud 26. travnja 2024. održao ročište radi izjašnjenja o vrijednosti imovine stečajnog dužnika na kojem ni razlučni vjerovnici ni stečajni vjerovnici nisu imali primjedbi na procjenu imovine stečajnog dužnika te su (i) stečajni vjerovnici bili suglasni s prijedlogom da se oprema i strojevi koji se nalaze u objektu Spaladium Arena prodaju u stečajnom postupku kao cjelina zajedno s izgrađenim objektom i pravom građenja (str. 1918.-1921. spisa). Sukladno tome, prvostupanjski je sud zaključkom poslovni broj St-138/2014-330 od 29. travnja 2024. odredio skupnu prodaju nekretnina i ostale imovine stečajnog dužnika u stečajnom postupku uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretninama s time da će elektroničku javnu dražbu provesti Financijska agencija (str. 1924.-1928. spisa). Nakon toga su provedene tri javne dražbe, no imovina stečajnog dužnika nije prodana na tim javnim dražbama. Sukladno tome, 26. ožujka 2025. u 9:00:00 sati je započela četvrta javna dražba na kojoj se sukladno odredbi članka 247. stavka 6. Stečajnog zakona imovina stečajnog dužnika prodaje po početnoj cijeni od 1,00 EUR. Prije te četvrte javne dražbe stečajni (i razlučni) vjerovnici Unicredit Bank Austria AG i Zagrebačka banka d.d. su 6. ožujka 2025. podnijeli sudu prijedlog sa sazivanje skupštine vjerovnika i to radi obustave prodaje imovine stečajnog dužnika (to je predložena točka dnevnog reda), a u tom su prijedlogu, između ostalog, naveli da je očit nesrazmjer između početne cijene i imovine stečajnog dužnika, ali i da je Gradsko vijeće Grada Splita 19. srpnja 2024. donijelo Odluku o izmjeni Odluke o komunalnoj naknadi (u odnosu na koju je stečajni dužnik podnio zahtjev za ocjenom zakonitosti), a kojom je Grad Split odredio uređivanje koeficijenta namjere protivno presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usoz-120/2022-8 od 27. ožujka 2024. i to na isti način koji je bio ukinut navedenom presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske te da tako previsoko određivanje koeficijenta namjene odvrća zainteresirane kupce za ponuđenje bilo kakve cijene za imovinu stečajnog dužnika koja se prodaje u stečajnom postupku (str. 1988.-1990. spisa). Sukladno tom prijedlogu stečajnih vjerovnika, prvostupanjski je sud zaključkom poslovni broj St-138/2014-348 od 7. ožujka 2025. sazvao skupštinu vjerovnika za dan 4. travnja 2025. (str. 1991.-1993. spisa). U podnesku od 12. ožujka 2025. Grad Split je naveo da je samo u odnosu na prve tri dražbe propisana vrijednost ispod koje se imovina ne može prodati, no to nije slučaj i s četvrtom javnom dražbom na kojoj cijenu određuje tržište, a tek u slučaju da je i četvrta javna dražba ostala bezuspješna, razlučni vjerovnici imaju pravo odlučiti o neunovčenom predmetu stečajne mase. U kasnijem podnesku od 1. travnja 2025. stečajni vjerovnici Unicredit Bank Austria AG i Zagrebačka banka d.d. su, između ostalog, naveli da stečajni vjerovnici prema odgovarajućoj primjeni pravila ovršnog postupka mogu odlučiti o drugačijem načinu prodaje imovine opterećene založnim pravom, a pri tome su se pozvali i na odredbu članka 229. stavka 4. Stečajnog zakona prema kojoj ako stečajni vjerovnici nisu na izvještajnom ročištu drugačije odredili način i uvjete prodaje, imovina dužnika se prodaje odgovarajućom primjenom odredbi članaka 247. i 249. Stečajnog zakona; osim toga, oni su i osporavali mišljenje Grada Splita da skupština vjerovnika nije ovlaštena donijeti odluku o unovčenju nekretnina opterećenim založnim pravom nego tu odluku donosi sud na prijedlog ovlaštenog predlagatelja (stečajnog upravitelja ili razlučnog vjerovnika). Na taj njihov podnesak se očitovao Grad Split podneskom od 3. travnja 2025. u kojem se pozvao na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3360/20 od 12. kolovoza 2020. prema kojoj odlučivanje o načinu prodaje

nekretnina na kojima postoji razlučno pravo nije u ovlasti skupštine vjerovnika jer o tome odlučuje sud. Na skupštini vjerovnika održanoj 4. travnja 2024. sa str. 2090.-2094. spisa se raspravljalo o prijedlogu dnevnog reda – o obustavi prodaje imovine stečajnog dužnika. Na toj skupštini vjerovnika zakonski zastupnik vjerovnika Republike Hrvatske – zamjenik županijskog državnog odvjetnika u Županijskom državnom odvjetništvu Darijo Jukić je naveo da je stav vjerovnika kojim se predlaže obustava prodaje neosnovan jer takva obustava bi bila isključiva i autonomna odluka suda i to ako se radi o predmetu izuzetom od ovrhe što u konkretnom predmetu nije slučaj, ali i da sud može u slučaju ako se ostvari suviše niska kupovna takvu prodaju oglasiti nevažećom; osim toga, po prijedlogu Unicredit Bank Austria AG i Zagrebačke banke d.d. sud bi bio dužan obustaviti prodaju ako bi tako odlučila skupština te „onda sud kao tijelo postupka ne bi ni trebao postojati”. Međutim, unatoč tome, svi prisutni vjerovnici (osim Republike Hrvatske) su (potrebnom većinom glasova) donijeli odluku kojom su ovlastili stečajnog suca da radi ostvarenje ciljeva stečajnog postupka i zaštite interesa vjerovnika prekine postupak provođenja 4. e-Dražbe pred FINA-om, time da prekid traje do dovršetka postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Usoz-124/2024. Nakon toga, prisutni zastupnik vjerovnika Republike Hrvatske je naveo da donesena odluka nije u skladu s ovlaštenjima skupštine (vjerovnika) iz Stečajnog zakona, da sudu ovlaštenje nije potrebno za odluku o prekidu i radi toga donesena odluka nije pravedna i zakonita te je na samoj skupštini predložio da se odluka ukine jer je protivna zajedničkim interesima vjerovnika; pri tome, se pozvao i na odredbu članka 24. Pravilnika o načinu i postupku prodaje nekretnina i pokretnina u ovršnom postupku („Narodne novine” broj: 156/14, 1/19, 28/21 i 9/23). Na temelju tako provedenog postupka prvostupanjski je sud donio pobijano rješenje.

5. Prethodno, ovaj sud napominje da je sud prvog stupnja pravilno ocijenio da se unovčenje imovine stečajnog dužnika provodi prema odredbi članka 441. stavka 2. u vezi članka 247. (sada važećeg) Stečajnog zakona i to neovisno od toga što su predmet prodaje i pokretnine na kojima ne postoji razlučno pravo; ovo stoga što je ranijom odlukom o prodaji (zaključkom poslovni broj St-138/2014-330 od 29. travnja 2024.) određena prodaja elektroničkom javnom dražbom nekretnina na kojima postoji razlučno pravo, pravo građenja te strojeva i opreme stečajnog dužnika pa se zato prema odredbi članka 235. stavka 3. Stečajnog zakona i na pokretnine na kojima ne postoji razlučno pravo primjenjuje odredba članka 247. Stečajnog zakona. Slijedom navedenog, cjelokupna imovina stečajnog dužnika se sukladno odredbi članka 247. stavka 6. Stečajnog zakona prodaje na četvrtoj javnog dražbi po početnoj cijeni od 1,00 EUR.

5.1. Nadalje, s obzirom na to da je stečajni postupak nad dužnikom pokrenut prije stupanja na snagu Stečajnog zakona iz 2015. godine (s izmjenama i dopunama tog Zakona), to se na skupštinu vjerovnika primjenjuju odredbe članka 38.a do 38.f (ranijeg) Stečajnog zakona, a što pravilno smatra i prvostupanjski sud.

6. Međutim, prema navedenim odredbama (ranijeg) Stečajnog zakona stečajni sudac ne može odbiti (donesenu) odluku skupštine vjerovnika, a na što u žalbi osnovano ukazuju žalitelji. Naime, prema odredbi članka 38.f stavka 1. (ranijeg) Stečajnog zakona ako je koja od odluke skupštine vjerovnika u suprotnosti sa

zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika, stečajni će sudac na zahtjev kojega od razlučnih vjerovnika, stečajnoga vjerovnika koji nije nižega isplatnog reda ili stečajnog upravitelja ili iznimno po službenoj dužnosti, tu odluku ukinuti. Prema tome, iz navedene odredbe jasno proizlazi da stečajni sudac može (samo) ukinuti odluku skupštine vjerovnika i to ako je takva donesena odluka skupštine vjerovnika suprotna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika. Dakle, stečajni sudac nema ovlast da odbije odluku skupštine vjerovnika, a što je u konkretnom predmetu učinio prvostupanjski sud. Upravo zbog toga, pobijana odluka prvostupanjskog suda nije pravilna i na zakonu osnovana.

7. Nadalje, s obzirom na to da je u odnosu na imovinu stečajnog dužnika na kojoj postoji razlučno pravo odredba članka 247. Stečajnog zakona *lex specialis* u odnosu na odredbe Ovršnog zakona jer se prema stavku 1. tog članka Stečajnog zakona nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo prodaje u stečajnom postupku uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretninama, te da je o prodaji nekretnine sukladno članku 247. stavku 2. Stečajnog zakona sud odlučio pravomoćnim rješenjem poslovni broj St-138/2014-283 od 1. veljače 2023. i, na temelju tog rješenja prema članku 247. stavku 3. Stečajnog zakona, sud prvog stupnja je zaključkom poslovni broj St-138/2014-330 od 29. travnja 2024. utvrdio vrijednost nekretnina i ostale imovine stečajnog dužnika, način prodaje i uvjete prodaje (str. 1924.-1928. spisa), to skupština vjerovnika ne može svojom odlukom odrediti drugačiji način i uvjete prodaje te imovine od onih koje je odredio sud, a kako to pogrešno smatraju žalitelji pozivajući se pri tome na odredbu članka 97. stavka 6. Ovršnog zakona (usput rečeno, takvu odluku skupština vjerovnika održana 4. travnja 2025. nije ni donijela). Jednako tako, iako bi se u odnosu na dio imovine stečajnog dužnika (pokretnine na kojima ne postoji razlučno pravo) mogla primijeniti odredba članka 229. stavka 4. Stečajnog zakona, to jest stečajni vjerovnici (ali samo u odnosu na imovinu za koju ne postoji razlučno pravo) su mogli najkasnije na izvještajnom ročištu odrediti drugačiji način i uvjete prodaje, oni to očito nisu tada učinili, već su se štoviše prema zapisniku od 26. travnja 2024. sa str. 1918.-1921. spisa suglasili da se (i ta) imovina proda kao cjelina u stečajnom postupku, pa zato ni u odnosu na tu imovinu oni na skupštini vjerovnika više ne mogu određivati drugačiji način prodaje.

8. Žalitelji se u žalbi neosnovano pozivaju na odredbu članka 38.e stavka 1. točke 6. (ranijeg) Stečajnog zakona smatrajući da je skupština vjerovnika mogla donijeti predmetnu odluku kojom je ovlastila stečajnog suca da prekine postupak provođenja 4. e-Dražbe do dovršetka postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske. Naprotiv, kao što to i prvostupanjski sud pravilno smatra pozivajući se pri tome na odredbu članka 24. stavka 1. Pravilnika o postupku prodaje nekretnina u ovršnom postupku Financijska agencija će prekinuti postupak provedbe prodaje nekretnina i pokretnina ako od nadležnog tijela zaprimi odluku o prekidu postupka, a nadležno tijelo koje može donijeti odluku o prekidu prodaje nekretnina i pokretnina stečajnog dužnika je (samo) stečajni sudac koji je na temelju članka 247. stavka 3. Stečajnog zakona (u vezi članka 17. točke 9. ranijeg Stečajnog zakona) zaključkom o prodaji odredio (i) način i uvjete prodaje te FINA-i dostavio zahtjev radi provođenja skupne prodaje nekretnina i pokretnina stečajnog dužnika u stečajnom postupku provedbom elektroničke javne dražbe. Prema tome, skupština vjerovnika kao tijelo stečajnoga postupka ne može „ovlastiti“ stečajnog suca da poduzme

određenu radnju (u konkretnom predmetu, da prekine postupak provođenja elektroničke javne dražbe) niti je stečajni sudac to dužan učiniti na temelju takve odluke skupštine vjerovnika, a kako to pogrešno smatraju žalitelji. Upravo suprotno mišljenju žalitelja, a kako je to osnovano na skupštini vjerovnika istaknuo zastupnik vjerovnika Republike Hrvatske, kada bi sud morao obustaviti prodaju po odluci skupštine vjerovnika (odnosno kada bi on po odluci skupštine vjerovnika morao prekinuti postupak provođenja javne dražbe pred Financijskom agencijom) tada sud kao tijelo postupka ne bi ni trebalo postojati – zato ta odluka nije u skladu s ovlaštenjima skupštine iz Stečajnog zakona što je na skupštini vjerovnika osnovano ukazao zastupnik stečajnog vjerovnika Republike Hrvatske.

9. Međutim, unatoč tome što je prvostupanjski sud (zapravo, stečajni sudac) pobijanom odlukom zapravo odlučio ne postupiti po odluci skupštine vjerovnika jer je odbio njemu dano ovlaštenje od strane skupštine vjerovnika da prekine postupak provođenja 4. e-Dražbe pred FINA-om, ovaj sud nalazi da je ta odluka (i) suprotna zajedničkim interesu stečajnih vjerovnika, na što je na skupštini vjerovnika osnovano ukazao zastupnik stečajnog vjerovnika Republike Hrvatske (str. 2093. spisa). Naime, upravo zbog toga što je stečajni postupak hitan postupak (članak 7. stavak 2. ranijeg Stečajnog zakona) te da se taj postupak provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima (članak 2. ranijeg Stečajnog zakona), to se stečajni postupak ne može prekinuti – dakle, premda je odredbom članka 6. (ranijeg) Stečajnog zakona propisano da se u stečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju pravila parničnog postupka u postupku pred trgovačkim sudovima, sud ne može prekinuti stečajni postupak, a što bi sud u konkretnom predmetu de facto učinio kada bi stečajni sudac prekinuo postupak provođenja e-Dražbe do dovršetka postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske poslovni broj Usoz-124/2024 što je predmetnom odlukom zahtijevala od stečajnog suca skupština vjerovnika „davši mu za to ovlast“. Prema tome, kada bi stečajni sudac prekinuo postupak javne dražbe do dovršetka navedenog postupka pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske, on bi zapravo prekinuo ovaj stečajni postupak te time (za vrijeme trajanja tog prekida) onemogućio vjerovnike stečajnog dužnika (kako razlučne vjerovnike tako i stečajne vjerovnike) da u određenom (duljem) vremenskom razdoblju dok traje prekid postupka namire svoja potraživanja. To nije u skladu sa zajedničkim interesom (ni) stečajnih vjerovnika na što je na skupštini vjerovnika osnovano ukazao zastupnik vjerovnika Republike Hrvatske.

9.1. Slijedom navedenog, makar je prvostupanjski sud (pravomoćnom) točkom II. izreke pobijanog rješenja odbacio prijedlog stečajnog vjerovnika Republike Hrvatske da stečajni sudac ukinu odluku skupštine vjerovnika i to zbog nedostatka pravnog interesa tog vjerovnika, a to je sud učinio iz razloga jer je (žalbom pobijanom) točkom I. izreke rješenja odbio odlukom skupštine vjerovnika „danu ovlast“ stečajnom sucu da prekine postupak provođenja 4. e-Dražbe pred FINA-om, ovaj sud je, uzimajući u obzir i činjenicu da sud i po službenoj dužnosti može ukinuti odluku skupštine vjerovnika prema članku 38.f stavku 1. Stečajnog zakona, postupajući po žalbi stečajnih (i razlučnih) vjerovnika tu žalbu uvažio i preinačio pobijano rješenje na način da je ukinuo predmetnu odluku skupštine vjerovnika. Zato

je sukladno članku 380. točki 3. Zakona o parničnom postupku u vezi članka 6. Stečajnog zakona valjalo riješiti kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 1. srpnja 2025.

Predsjednik vijeća
Mario Vukelić

Broj zapisa: **9-30878-a7d33**

Kontrolni broj: **03787-2921e-43ede**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mario Vukelić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.